

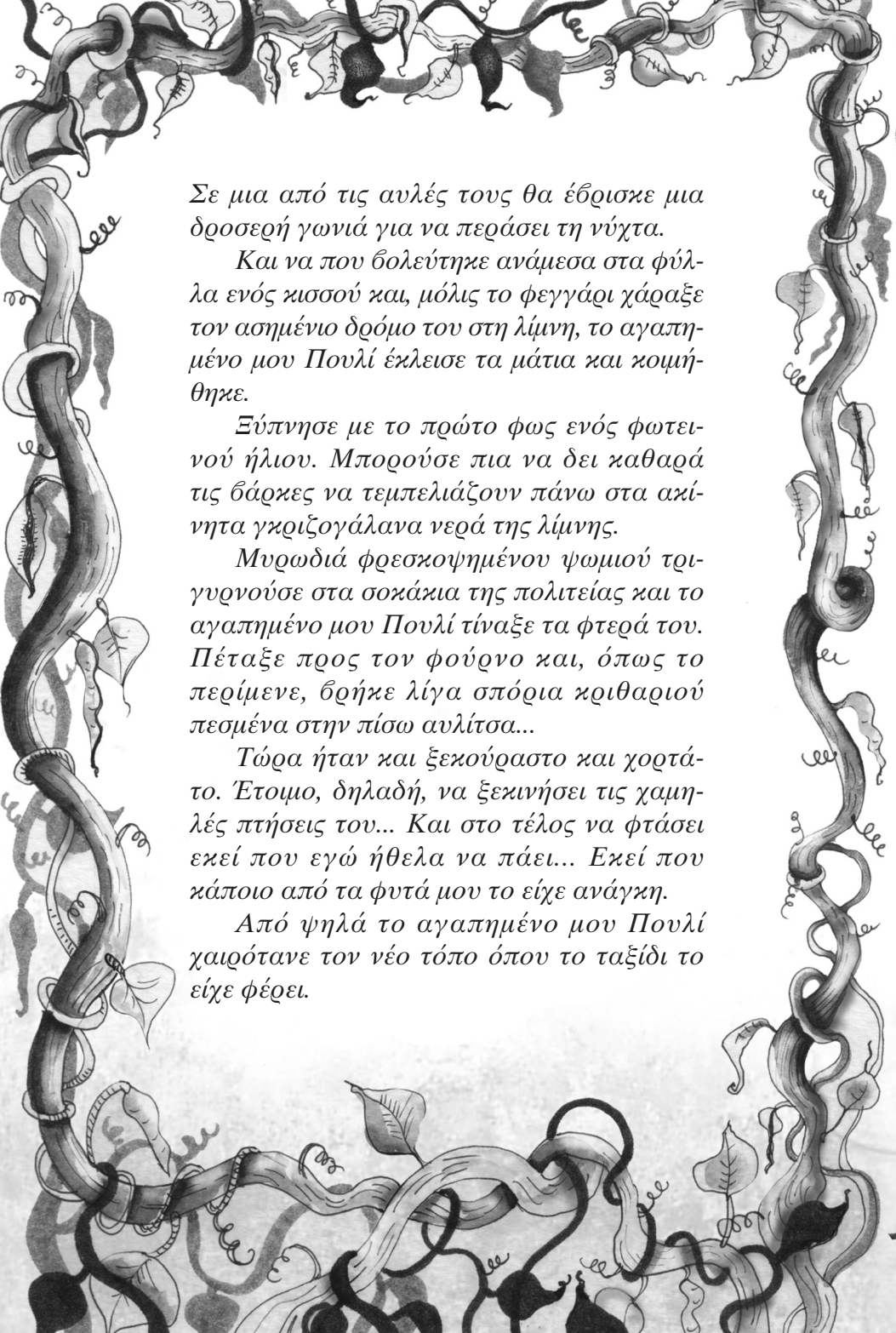
... Μια καλοκαιριάτικη ιστορία
για... Γίγαντες

Το ήξερα πως το αγαπημένο μου Πουλί
θα ήταν πια κουρασμένο από το μακρύ
του ταξίδι. Τα φτερά του –μπορούσα να
το καταλάβω– τα είχε τσουρουφλίσει ο
ήλιος του Καλοκαιριού...

Ναι, το ήξερα πως θα είχε πια κου-
ραστεί κι έτσι το άφησα να ξαποστάσει
στις όχθες της λίμνης, που μέσα στο
χαμηλό φως του σούρουπου απλωνότα-
νε μπροστά του.

Όμορφη λίμνη. Περίεργα όμορφη.
Μεγάλη, με τις όχθες της να κρύβονται
μέσα στις σκιές των δέντρων και κάπου
σε μια πλευρά της να στολίζεται από τα
φώτα πέτρινων σπιτιών...

Το αγαπημένο μου Πουλί πεινούσε,
μα πιο πολύ νύσταζε. Κι έτσι αποφάσισε
να πετάξει προς τη μεριά των σπιτιών.

Σε μια από τις αυλές τους θα έβρισκε μια δροσερή γωνιά για να περάσει τη νύχτα.

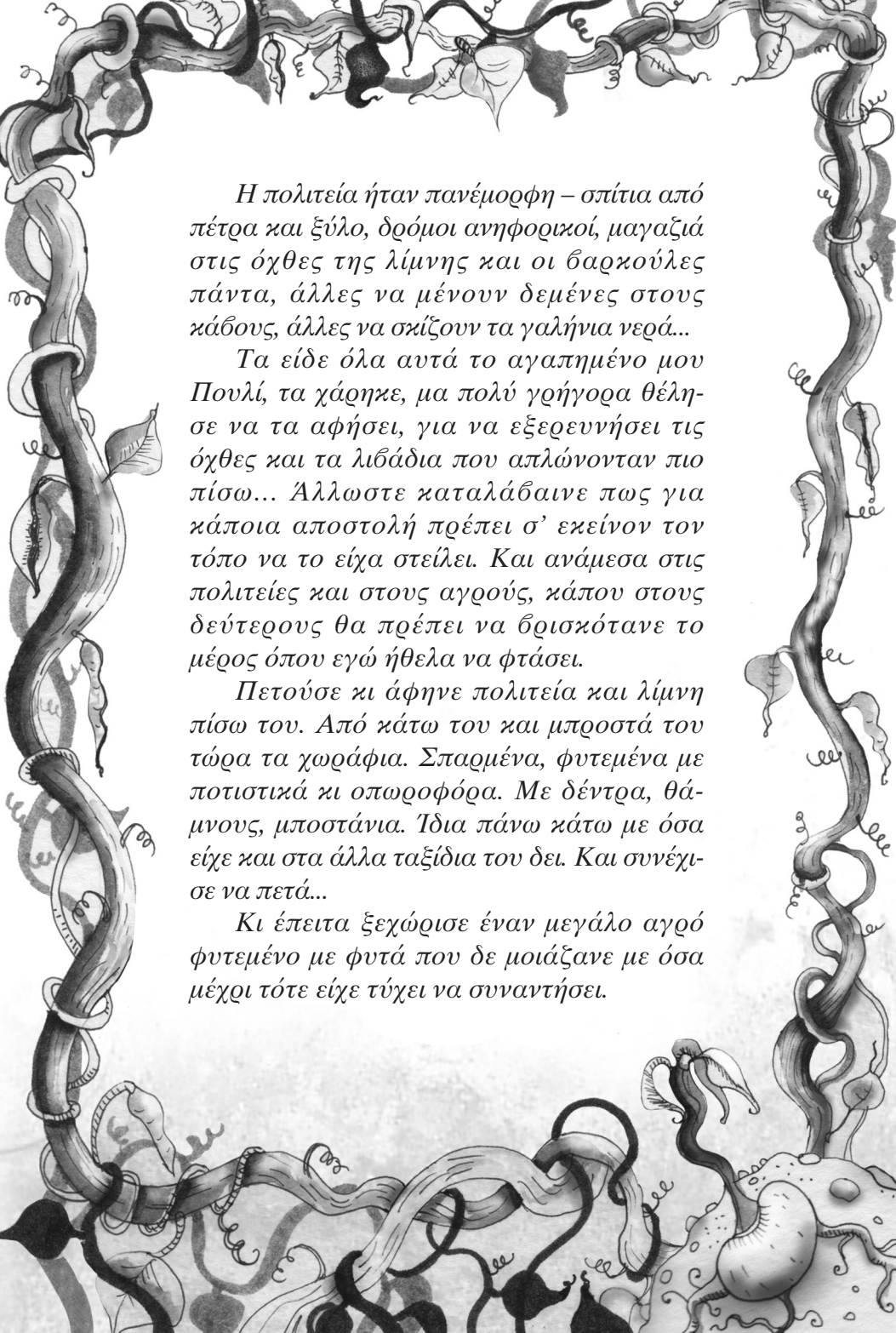
Και να που βολεύτηκε ανάμεσα στα φύλλα ενός κισσού και, μόλις το φεγγάρι χάραξε τον ασημένιο δρόμο του στη λίμνη, το αγαπημένο μου Πουλί έκλεισε τα μάτια και κοιμήθηκε.

Εύπνησε με το πρώτο φως ενός φωτεινού ήλιου. Μπορούσε πια να δει καθαρά τις δάρκες να τεμπελιάζουν πάνω στα ακίνητα γκριζογάλανα νερά της λίμνης.

Μυρωδιά φρεσκοψημένου ψωμιού τριγυρνούσε στα σοκάκια της πολιτείας και το αγαπημένο μου Πουλί τίναξε τα φτερά του. Πέταξε προς τον φούρνο και, όπως το περίμενε, βρήκε λίγα σπόρια κριθαριού πεσμένα στην πίσω αυλίτσα...

Τώρα ήταν και ξεκούραστο και χορτάτο. Έτοιμο, δηλαδή, να ξεκινήσει τις χαμηλές πτήσεις του... Και στο τέλος να φτάσει εκεί που εγώ ήθελα να πάει... Εκεί που κάποιο από τα φυτά μου το είχε ανάγκη.

Από ψηλά το αγαπημένο μου Πουλί χαιρότανε τον νέο τόπο όπου το ταξίδι το είχε φέρει.

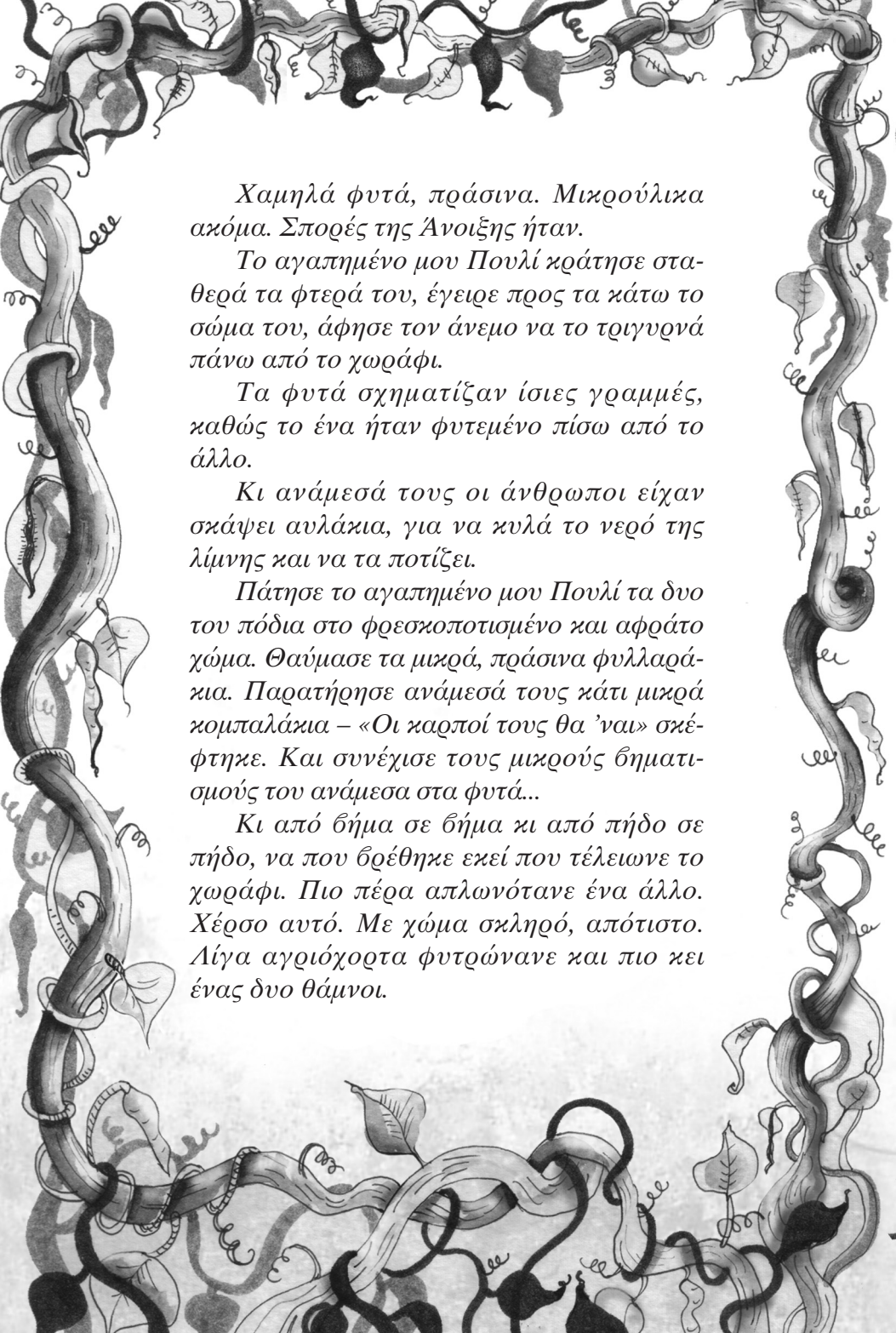

Η πολιτεία ήταν πανέμορφη – σπίτια από πέτρα και ξύλο, δρόμοι ανηφορικοί, μαγαζιά στις όχθες της λίμνης και οι θαρκούλες πάντα, άλλες να μένουν δεμένες στους κάδους, άλλες να σκίζουν τα γαλήνια νερά...

Τα είδε όλα αυτά το αγαπημένο μου Πουλί, τα χάρηκε, μα πολύ γρήγορα θέλησε να τα αφήσει, για να εξερευνήσει τις όχθες και τα λιβάδια που απλώνονταν πιο πίσω... Άλλωστε καταλάβαινε πως για κάποια αποστολή πρέπει σ' εκείνον τον τόπο να το είχα στείλει. Και ανάμεσα στις πολιτείες και στους αγρούς, κάπου στους δεύτερους θα πρέπει να θρискότανε το μέρος όπου εγώ ήθελα να φτάσει.

Πετούσε κι άφηνε πολιτεία και λίμνη πίσω του. Από κάτω του και μπροστά του τώρα τα χωράφια. Σπαρμένα, φυτεμένα με ποτιστικά κι οπωροφόρα. Με δέντρα, θάμνους, μπουστάνια. Ίδια πάνω κάτω με όσα είχε και στα άλλα ταξίδια του δει. Και συνέχισε να πετά...

Κι έπειτα ξεχώρισε έναν μεγάλο αγρό φυτεμένο με φυτά που δε μοιάζανε με όσα μέχρι τότε είχε τύχει να συναντήσει.

Χαμηλά φυτά, πράσινα. Μικρούλικά
ακόμα. Σπορές της Άνοιξης ήταν.

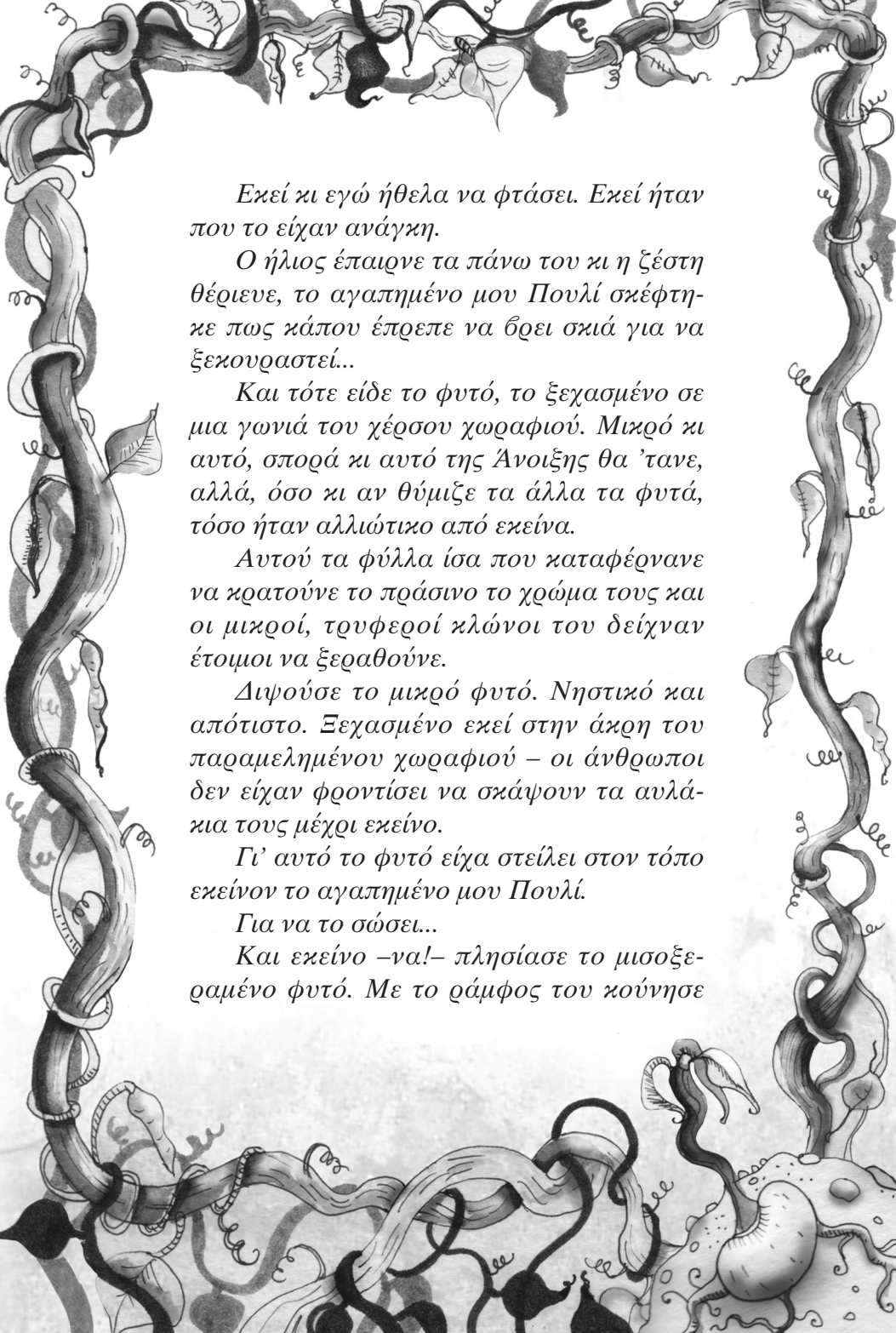
Το αγαπημένο μου Πουλί κράτησε στα-
θερά τα φτερά του, έγειρε προς τα κάτω το
σώμα του, άφησε τον άνεμο να το τριγυρνά
πάνω από το χωράφι.

Τα φυτά σχηματίζουν ίσιες γραμμές,
καθώς το ένα ήταν φυτεμένο πίσω από το
άλλο.

Κι ανάμεσά τους οι άνθρωποι είχαν
σκάψει αυλάκια, για να κυλά το νερό της
λίμνης και να τα ποτίζει.

Πάτησε το αγαπημένο μου Πουλί τα δυο
τον πόδια στο φρεσκοποτισμένο και αφράτο
χώμα. Θαύμασε τα μικρά, πράσινα φυλλαρά-
κια. Παρατήρησε ανάμεσά τους κάτι μικρά
κομπιτάκια – «Οι καρποί τους θα 'ναι» σκέ-
φτηκε. Και συνέχισε τους μικρούς δηματι-
σμούς του ανάμεσα στα φυτά...

Κι από δήμα σε δήμα κι από πήδο σε
πήδο, να πον δρέθηκε εκεί που τέλειωνε το
χωράφι. Πιο πέρα απλωνότανε ένα άλλο.
Χέρσο αυτό. Με χώμα σκληρό, απότιστο.
Λίγα αγριόχορτα φυτρώνανε και πιο κει
ένας δυο θάμνοι.

Εκεί κι εγώ ήθελα να φτάσει. Εκεί ήταν
που το είχαν ανάγκη.

Ο ήλιος έπαιρνε τα πάνω του κι η ζέστη
θέρρινε, το αγαπημένο μου Πουλί σκέφτη-
κε πως κάπου έπρεπε να βρει σκιά για να
ξεκουραστεί...

Και τότε είδε το φυτό, το ξεχασμένο σε
μια γωνιά του χέρσου χωραφιού. Μικρό κι
αυτό, σπορά κι αυτό της Άνοιξης θα 'τανε,
αλλά, όσο κι αν θύμιζε τα άλλα τα φυτά,
τόσο ήταν αλλιώτικο από εκείνα.

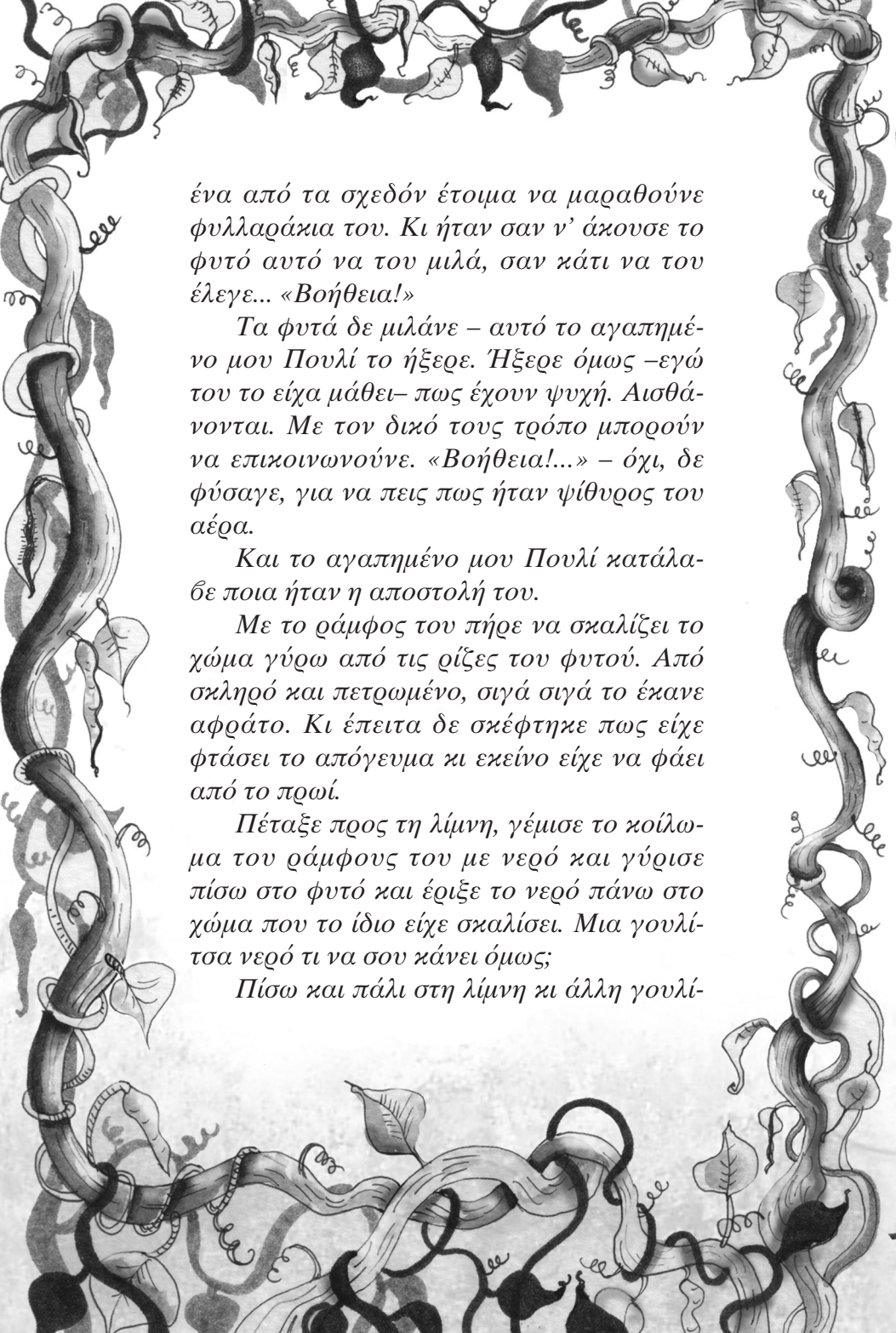
Αυτού τα φύλλα ίσα που καταφέρνανε
να κρατούνε το πράσινο το χρώμα τους και
οι μικροί, τρυφεροί κλώνοι του δείχναν
έτοιμοι να ξεραθούνε.

Διψούσε το μικρό φυτό. Νηστικό και
απότιστο. Ξεχασμένο εκεί στην άκρη του
παραμελημένου χωραφιού – οι άνθρωποι
δεν είχαν φροντίσει να σκάψουν τα αυλά-
κια τους μέχρι εκείνο.

Γι' αυτό το φυτό είχα στείλει στον τόπο
εκείνον το αγαπημένο μου Πουλί.

Για να το σώσει...

Και εκείνο –να!– πλησίασε το μισοξε-
ραμένο φυτό. Με το ράμφος του κούνησε

ένα από τα σχεδόν έτοιμα να μαραθούνε φυλλαράκια του. Κι ήταν σαν ν' άκουσε το φυτό αυτό να του μιλά, σαν κάτι να του έλεγε... «Βοήθεια!»

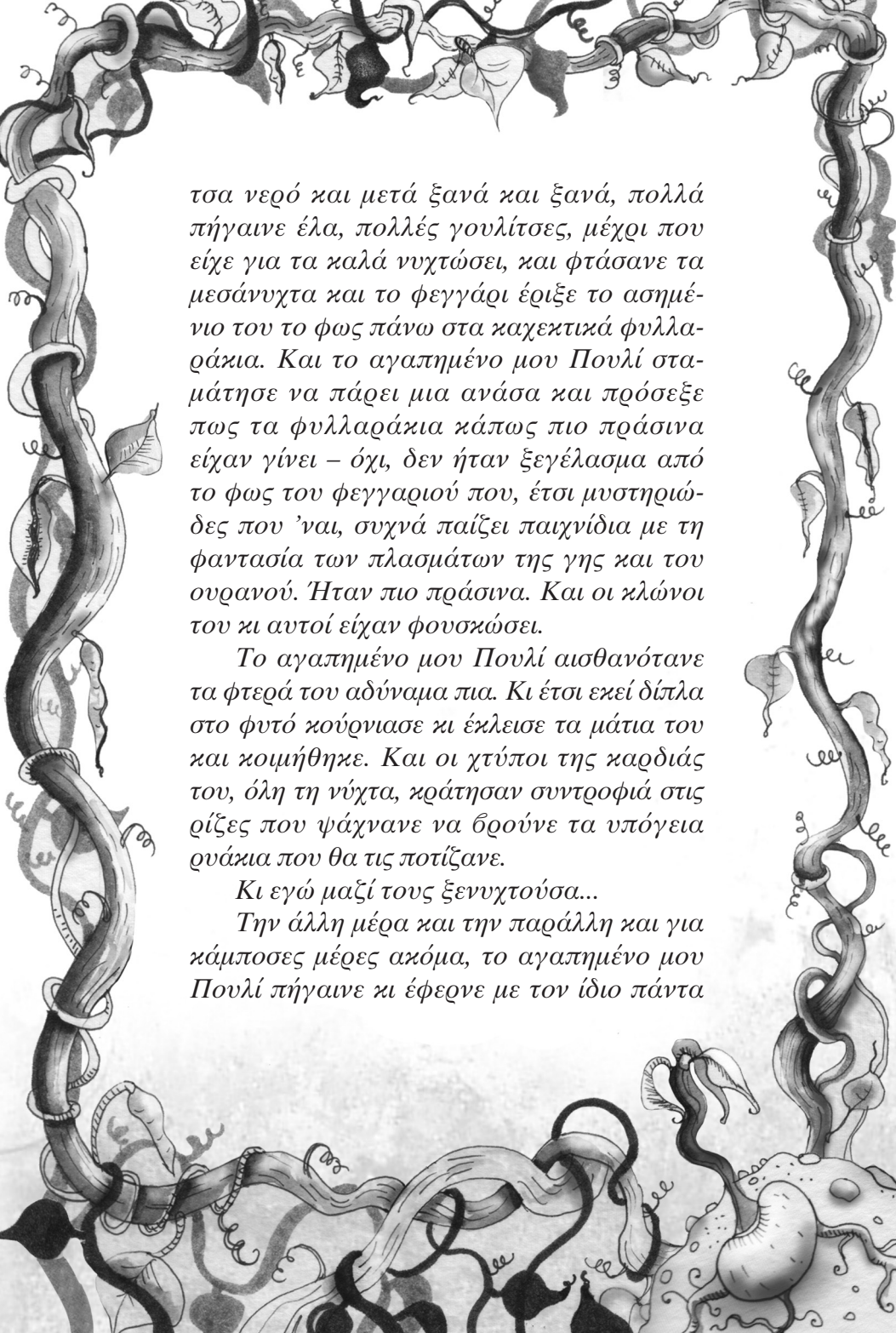
Τα φυτά δε μιλάνε – αυτό το αγαπημένο μου Πουλί το ήξερε. Ήξερε όμως –εγώ του το είχα μάθει– πως έχουν ψυχή. Αισθάνονται. Με τον δικό τους τρόπο μπορούν να επικοινωνούνε. «Βοήθεια!...» – όχι, δε φύσαγε, για να πεις πως ήταν ψίθυρος του αέρα.

Και το αγαπημένο μου Πουλί κατάλαβε ποια ήταν η αποστολή του.

Με το ράμφος του πήρε να σκαλίζει το χώμα γύρω από τις ρίζες του φυτού. Από σκληρό και πετρωμένο, σιγά σιγά το έκανε αφράτο. Κι έπειτα δε σκέφτηκε πως είχε φτάσει το απόγευμα κι εκείνο είχε να φάει από το πρωί.

Πέταξε προς τη λίμνη, γέμισε το κοίλωμα του ράμφους του με νερό και γύρισε πίσω στο φυτό και έριξε το νερό πάνω στο χώμα που το ίδιο είχε σκαλίσει. Μια γουλίτσα νερό τι να σου κάνει όμως;

Πίσω και πάλι στη λίμνη κι άλλη γουλί-

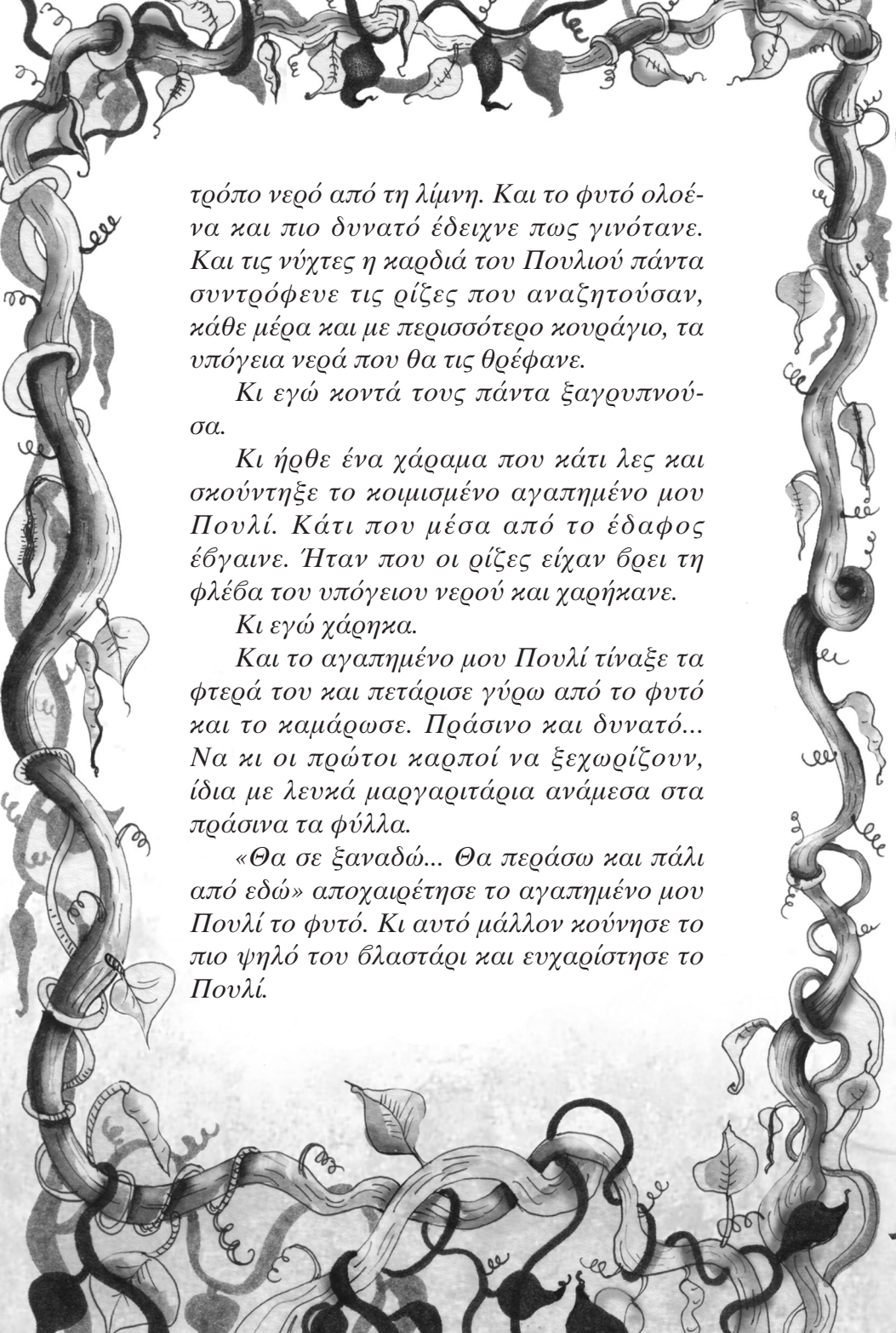

τσα νερό και μετά ξανά και ξανά, πολλά πήγαινε έλα, πολλές γουλίτσες, μέχρι που είχε για τα καλά νυχτώσει, και φτάσανε τα μεσάνυχτα και το φεγγάρι έριξε το ασημένιο του το φως πάνω στα καχεκτικά φυλλαράκια. Και το αγαπημένο μου Πουλί σταμάτησε να πάρει μια ανάσα και πρόσεξε πως τα φυλλαράκια κάπως πιο πράσινα είχαν γίνει – όχι, δεν ήταν ξεγέλασμα από το φως του φεγγαριού που, έτσι μυστηριώδες που 'ναι, συχνά παίζει παιχνίδια με τη φαντασία των πλασμάτων της γης και του ουρανού. Ήταν πιο πράσινα. Και οι κλώνοι του κι αυτοί είχαν φουσκώσει.

Το αγαπημένο μου Πουλί αισθανότανε τα φτερά του αδύναμα πια. Κι έτσι εκεί δίπλα στο φυτό κούρνιασε κι έκλεισε τα μάτια του και κοιμήθηκε. Και οι χτύποι της καρδιάς του, όλη τη νύχτα, κράτησαν συντροφιά στις ρίζες που ψάχνανε να βρουνε τα υπόγεια ρυάκια που θα τις ποτίζανε.

Κι εγώ μαζί τους ξενυχτούσα...

Την άλλη μέρα και την παράλλη και για κάμποσες μέρες ακόμα, το αγαπημένο μου Πουλί πήγαινε κι έφερνε με τον ίδιο πάντα

τρόπο νερό από τη λίμνη. Και το φυτό ολόε-
να και πιο δυνατό έδειχνε πως γινότανε.
Και τις νύχτες η καρδιά του Πουλίου πάντα
συντρόφευε τις ρίζες που αναζητούσαν,
κάθε μέρα και με περισσότερο κουράγιο, τα
υπόγεια νερά που θα τις θρέφανε.

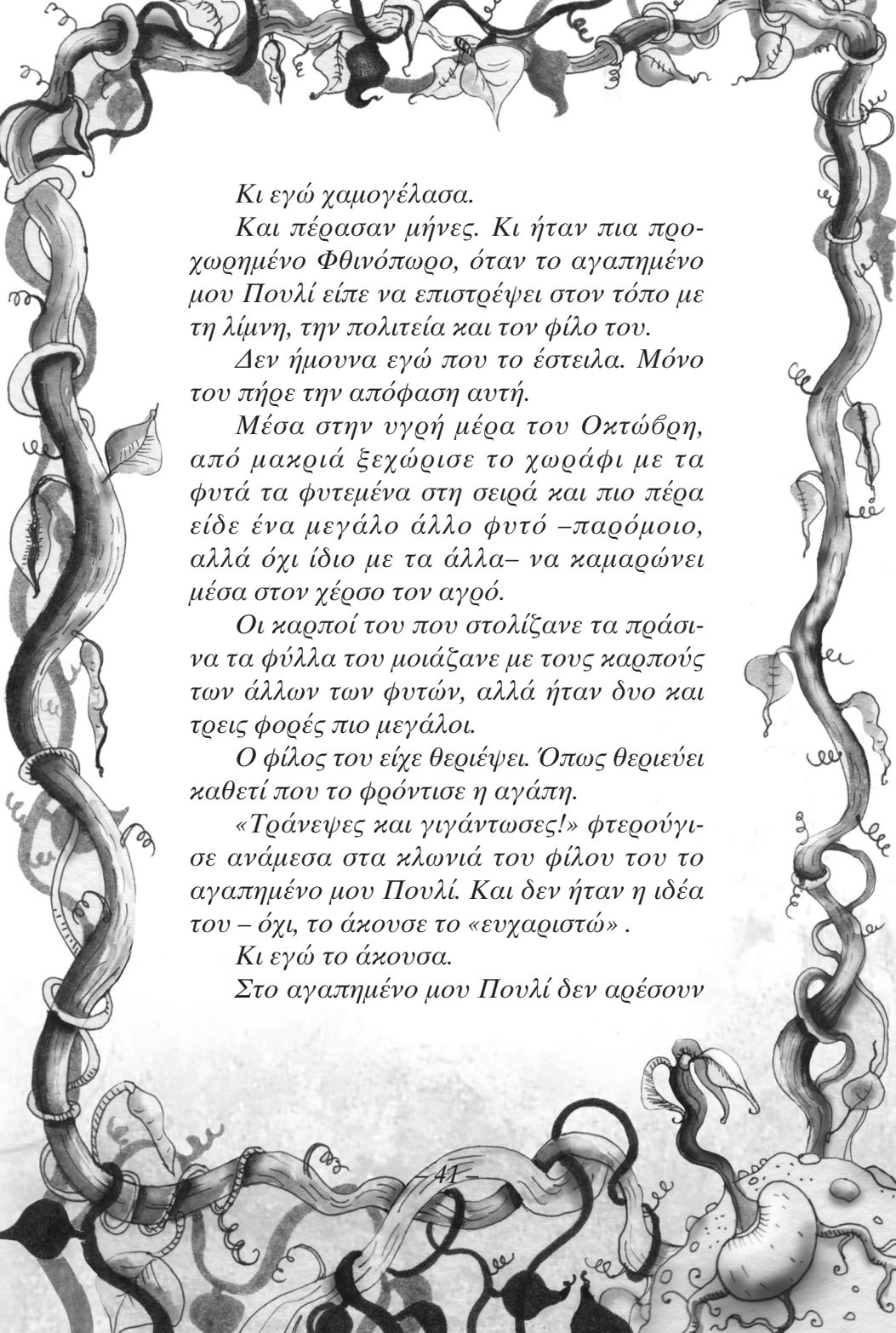
Κι εγώ κοντά τους πάντα ξαγρυπνού-
σα.

Κι ήρθε ένα χάραμα που κάτι λες και
σκούντηξε το κοιμισμένο αγαπημένο μου
Πουλί. Κάτι που μέσα από το έδαφος
έβγαινε. Ήταν που οι ρίζες είχαν δρει τη
φλέβα του υπόγειου νερού και χαρήκανε.

Κι εγώ χάρηκα.

Και το αγαπημένο μου Πουλί τίναξε τα
φτερά του και πετάρισε γύρω από το φυτό
και το καμάρωσε. Πράσινο και δυνατό...
Να κι οι πρώτοι καρποί να ξεχωρίζουν,
ίδια με λευκά μαργαριτάρια ανάμεσα στα
πράσινα τα φύλλα.

«Θα σε ξαναδώ... Θα περάσω και πάλι
από εδώ» αποχαιρέτησε το αγαπημένο μου
Πουλί το φυτό. Κι αυτό μάλλον κούνησε το
πιο ψηλό του δλαστάρι και ευχαρίστησε το
Πουλί.

Κι εγώ χαμογέλασα.

Και πέρασαν μήνες. Κι ήταν πια προχωρημένο Φθινόπωρο, όταν το αγαπημένο μου Πουλί είπε να επιστρέψει στον τόπο με τη λίμνη, την πολιτεία και τον φίλο του.

Δεν ήμουννα εγώ που το έστειλα. Μόνο του πήρε την απόφαση αυτή.

Μέσα στην υγρή μέρα του Οκτώβρη, από μακριά ξεχώρισε το χωράφι με τα φυτά τα φυτεμένα στη σειρά και πιο πέρα είδε ένα μεγάλο άλλο φυτό –παρόμοιο, αλλά όχι ίδιο με τα άλλα– να καμαρώνει μέσα στον χέρσο τον αγρό.

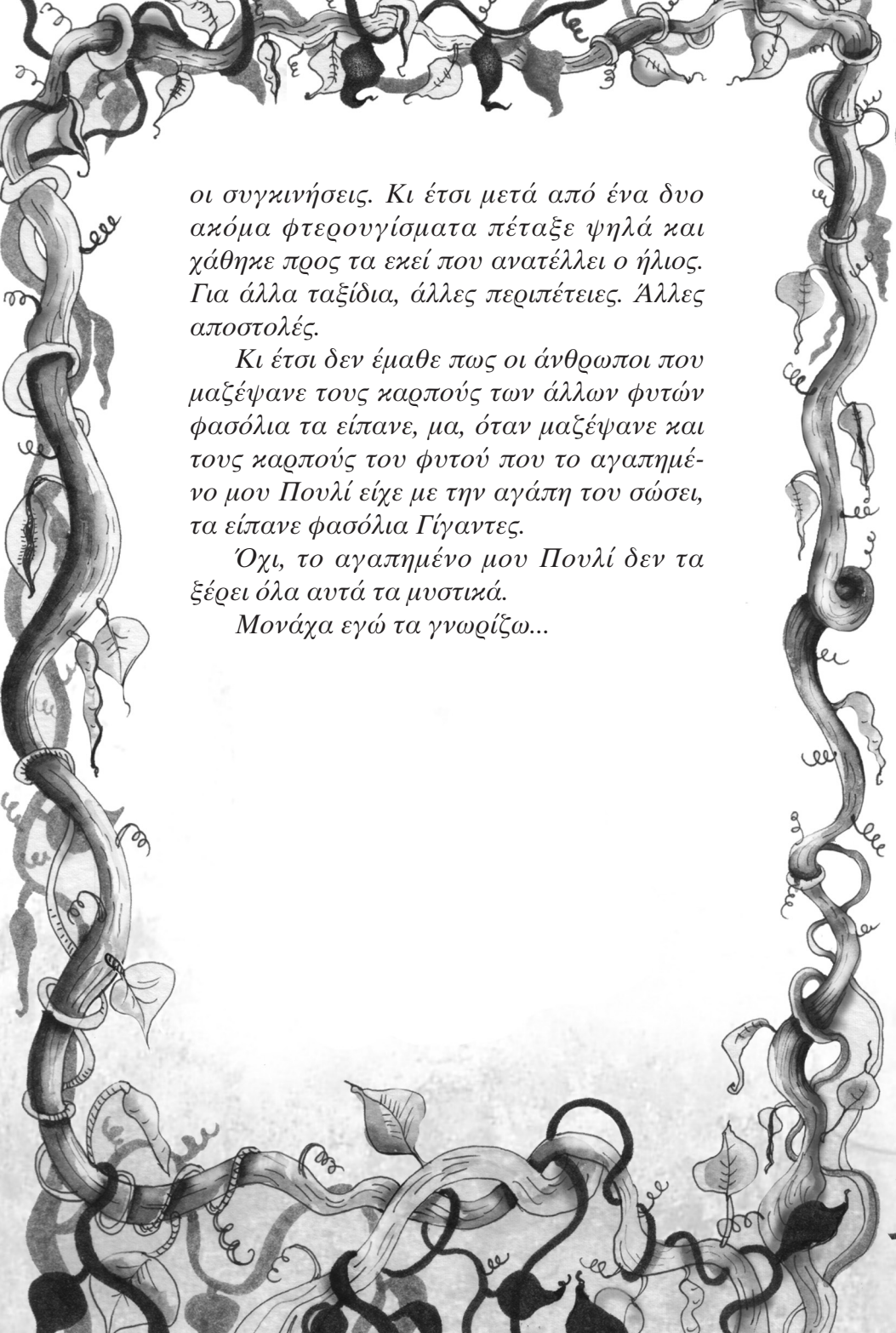
Οι καρποί του που στολίζανε τα πράσινα τα φύλλα του μοιάζανε με τους καρπούς των άλλων των φυτών, αλλά ήταν δυο και τρεις φορές πιο μεγάλοι.

Ο φίλος του είχε θεριέψει. Όπως θεριεύει καθετί που το φρόντισε η αγάπη.

«Τράνεψες και γιγάντωσες!» φτερούγιζε ανάμεσα στα κλωνιά του φίλου του το αγαπημένο μου Πουλί. Κι δεν ήταν η ιδέα του – όχι, το άκουσε το «ευχαριστώ» .

Κι εγώ το άκουσα.

Στο αγαπημένο μου Πουλί δεν αρέσουν

οι συγκινήσεις. Κι έτσι μετά από ένα δυο
ακόμα φτερουγίσματα πέταξε ψηλά και
χάθηκε προς τα εκεί που ανατέλλει ο ήλιος.
Για άλλα ταξίδια, άλλες περιπέτειες. Άλλες
αποστολές.

Κι έτσι δεν έμαθε πως οι άνθρωποι που
μαζέψανε τους καρπούς των άλλων φυτών
φασόλια τα είπανε, μα, όταν μαζέψανε και
τους καρπούς του φυτού που το αγαπημέ-
νο μου Πουλί είχε με την αγάπη του σώσει,
τα είπανε φασόλια Γίγαντες.

Όχι, το αγαπημένο μου Πουλί δεν τα
ξέρει όλα αυτά τα μυστικά.

Μονάχα εγώ τα γνωρίζω...

«Αυτή ήταν η ιστορία της Κυράς της Φύσης, κι όταν εκείνη τέλειωσε, σηκώθηκε από το ξύλινο παγκάκι της αυλής μας όπου καθότανε και, προτού με αποχαιρετήσει, έσκυψε δίπλα μου και μου είπε σιγανά, εδώ δίπλα στο αυτάκι μου: “Να το ξέρεις και να το θυμάσαι... Μια εποχή όλο δύναμη είναι το Καλοκαίρι!”... Ναι, αυτό μου είπε!» έδωσε και τις τελευταίες εξηγήσεις του ο Μανολίτο.

Κοίτα –θαύμασα εγώ– κοίτα πόσο όμορφα μιλά ο μικρός μου φίλος. Λες και μέσα σε δυο τρεις μήνες μεγάλωσε πολύ πολύ...

Έσκυψα λίγο το κεφάλι μου, για να τον δω καλύτερα. Και παρατήρησα πως χρειάστηκε πολύ λιγότερο απ’ ό,τι πριν από λίγους μήνες να σκύψω το κεφάλι... Είχε ψηλώσει ο Μανολίτο... Από αγοράκι γινότανε αγόρι... Κι έτσι όπως τον κοίταξα με την προσοχή που παρακολουθείς κάποιον που πολύ τον αγαπάς και πολύ τον καμαρώνεις, σκέφτηκα πως με αυτά τα ανάκατα, ακούρευτα μαλλιά, με αυτό το ηλιοκαμένο δέρμα στα μάγουλα και στο στήθος, με αυτά τα γόνατα τα γδαρμένα από τις πέτρες του βουνού... Ναι, αν δεν ήμουν συγγραφέας μα ζωγράφος, το καλοκαίρι αν το ζωγράφιζα, στον Μανολίτο θα το έκανα να μοιάζει.

Τον αγκάλιασα από τους ώμους.

«Χαίρομαι που είμαστε πάλι οι δυο μαζί...» είπα, μα η Νύχτα γρύλισε όλο ζήλια κι έτσι πρόσθεσα: «... Μαζί κι οι τρεις μας!... Ο Μανόλο, ο Μανολίτο και η Νύχτα...»